

דרוש סוציאליסט כמו כרי להבטיח קבלת תוכנית ימנית

שמאל

אדום

לא אבוא להתווכח כאן על טיבה של תיאוריה זו בעולם, ועל מידת הצלחתה או כישלונה. עושים זאת גדולים וטובים ממני. אני רק זאת, כמי שמכיר קצת את ארצנו הקטנה: אין בה שום ממש במציאות של ישראל.

אם יהיה יותר כסף לעשירים הישראליים, הם לא ישקיעו אותו במשק הישראלי. הם ישקיעו חלק ממנו בהגדלת הצריכה שלהם עצמם, ואת חלקהארי יכריחו לח"ל.

הם יביאו לחידוש הצמיחה בכנקים של שווייץ ובמשק של ארצות-הברית.

קארל מארכס אמר במינשר שלו כי "לפרולטריון אין מור לדת".

כמה שהוא טעה!
לפרולטריון יש מולדת. ועוד איך! התיאוריה הופרכה כבר כפרוץ מלחמת-העולם הראשונה, כאשר הפרולטריונים של כל עמי אירופה התמוגגו מרוב התלהבות ומיהרו לשחוט זה את זה בתאווה. הם ממשיכים כזה מאז, יחד עם הפרולטריום של כל העולם.

לעומת זאת, לכסף אין מולדת.
הכסף זורם למקום שבו הוא יכול להתרבות. שם המולדת שלו. הכסף הישראלי אינו יותר פטריוטי מכל כסף אחר, ואולי פחות מפני שהמעמד העשיר בישראל מושחת יותר ויצרני פחות מהמעמדות המקבילים בארצות רבות אחרות. אם יהיה לו יותר הון, הוא יכריח יותר הון.

את התופעות המוזרות בתוכנית הכלכלית החדשה היא שאינה עושה שום דבר ממש כדי לעודד השקעה בצמיחה. היה סביר להגיד לבעל הון: אם אתה מוציא את הרווחים מן החברה שלך, תשלם מס גבוה. אם אתה משאיר את הרווחים בחברה כדי שזו תשקיע אותם לצורך צמיחה, תשלם מעט. זה לא נעשה.

התוכנית הזאת תגביר, כמובן, את הפער החברתי עוד יותר. האומנם, הכל משלמים מסישפתיים לשכבות החלשות? נדמה שזהו המס היחיד שהעשירים משלמים ברצון.

כל פוליטיקאי מביטח שהשכבות החלשות לא ייפגעו. דיבורים אלה חיוניים לפוליטיקאים, שהרי כל פוליטיקאי ישראלי מצליח לזכות כסף מן העשירים וקולות מן העניים. לעשירים יש יותר כסף אך לעניים יש יותר קולות. איי אפשר בלעדיהם.

אך גם משלמי מסישפתיים אינם מכחישים כי התוכנית תגביר את הפער. העשירים יהיו יותר עשירים, העניים, לא ייפגעו. המסקנה: הפער יגדל. רק טיפיש יתייחס לכך בשיוויון-נפש. יכול אדם להיות אריש לענייני מוסר ולרעיונות יפים כמו שיוויון, אך אל לו להיות אריש לסכנה שבאחר הימים זה יימאס למקופחים, ואז החברה הישראית לית תתפוצץ.

וא שאמרת: אין תוכנית כלכלית. יש רק תוכנית חברתית. מבחינה כלכלית, יתכן מאוד שאין מנוס מהורדת המס השולי של העשירים. מפני שבכל העולם המערבי מורידים עכשיו את המס השולי. ארצות-הברית הופכת למיקלטימס. אם יהיה המס השולי בתל-אביב הרבה יותר גבוה מאשר בברוקלין, הרי לא זה בלבד שלא יבואו בברוקלין לתל-אביב (ממילא איש אינו בא), אלא ההון ירצה מתל-אביב לברוקלין.

על כל פרט כלכלי אפשר להתווכח. אבל אין טעם לוויכוח כלכלי-טכני מבלי להתווכח תחילה על התוכן החברתי של החבילה כולה.

וחבילה זו, ששימעון פרס אמר עכשיו למבור לנו, תוך תיקונים קוסמטיים והישמרות סיסמות חסודות, היא חבילה אנטי-חברתית, שתהרוס עוד יותר את תשתית החברה הישראלית, מבלי להביא לצמיחה כלשהי.

דוע פרס? מדוע "סוציאליסט"?

קודם כל, מפני שפרס מייצג כראש וראשונה את האימפריה הכלכלית הגדולה ביותר בארץ, זו של ההסתדרות. ההסתדרות היא בעלת-ההון הגדולה ביותר בארץ, והמעצמה הגדולה ביותר בארץ. באיגוד המיקצועי צועקים לצורכי הטלוויזיה, בחברת-העוברים עושים את המדיניות. המדיניות היא ימנית. הקול קול קיסר והידיים ידי "בור". פרס מייצג יותר הון מאשר יצחק שמיר.

אך יש גם סיבה פוליטית פשוטה יותר לפעולתו של פרס. ההגיון הפוליטי אמר שלדמוג לאומני קל יותר לעשות שלום מאשר להומאניסט שוחר-שלום. מפני שאין לו אופוזיציה מימין. זה היה ההגיון של מנחם בגין בקמפ-דיוויד.

לפי אותו ההגיון, דרוש סוציאליסט כדי להביא קולות לקבלת תוכנית ימנית. וזהו ההגיון של פרס ביום.

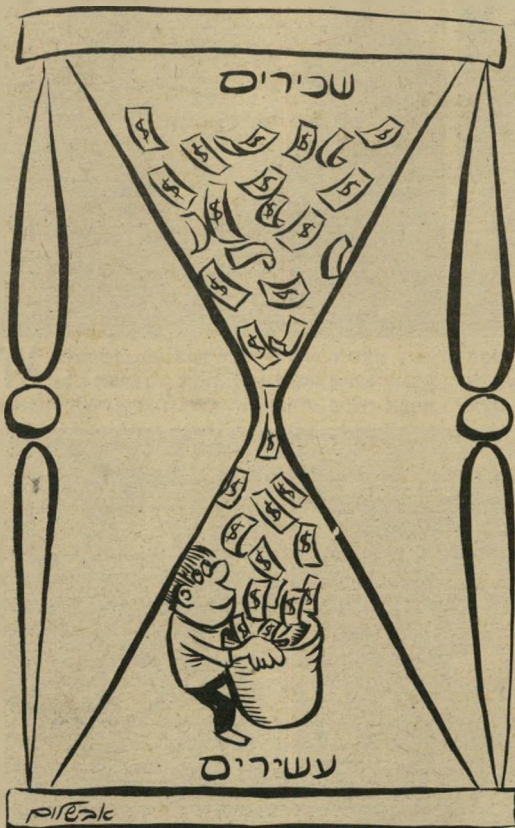
הוא השטיח האדום לכלכלה הימנית.

התוכנית ההיא באה לשים קץ לאינפלציה הרוחרת ולהחזיר את הצמיחה למשק. היא הטילה כמעט את כל העול על השכירים. אמרו לשכירים: אתם תסבלו קצת, תורידו את רמת-החיים שלכם, אך אחרי תקופת-סבל קצרה יתאושש המשק, יפרוש כנפיים וימריא. אז תהיה העוגה גדולה יותר, ותקבלו חלק גדול יותר.

ההסתדרות — שהיא הפילגוש של מיפלגת-העבודה — הסכימה ברצון להיאנס, והתוכנית יצאה לדרך.

מה קרה בפועל?
האינפלציה אכן הורדה באופן דראסטי, לשימתת הכל. הרבר התאפשר תודות לקורבן השכירים, אך לא רק בגללו.

האמת היא שבתקופה זו קיבל המשק הישראלי באקשיש ענק מידי משלם-המסים האמריקאי, ונוסף על כך ירד עליו מן השמיים מטר של מתנות. מחירי-הנפט בעולם הידרדרו, וכמוהם

התוכנית הכלכלית החדשה

גם מחיריהם של חומרי-הגלם האחרים. כך יצאנו, לפי שעה, מן הבוץ של האינפלציה.

אבל זאת היתה רק המחצית הראשונה של ג'והערן המוכשת. כמו בפירסומת המפורסמת, אפשר לבוא לממשלה בשאלה: "גבירתי, איפה החצי השני?"

החצי השני צריך היה להיות חידוש הצמיחה. שום דבר לא צמח. הקיפאון נמשך.

השכירים הביאו את הקורבן שלהם. הבקשישים הגדולים מן החוץ נבלעו כלא-היו. והצמיחה איננה.

עכשיו באה התוכנית החדשה, ומבטיחה את אותה ההבטחה מחדש. השכירים יסבלו קצת, אבל אז תבוא הצמיחה הגדולה. כמו המשיח, הצמיחה תבוא, גם אם היא מתמהמת קצת.

איך? פשוט מאוד. אנחנו נעשיר את העשירים, עד שיתפקעו מרוב כסף. כשיהיה להם הרבה כסף, הם ישקיעו אותו. אלא מה יעשו בו?

לא "מומחים" בירושלים המציאו את התיאוריה הזאת, המתאימה — לגמרי במיקרה — לאינטרסים של העשירים, שהם גם בעלי העוצמה הפוליטית ובעלי כלי-התיקשות. זהו התיאוריה של דונלד רגן ומרגארט טאצ'ר — שני עמודי-התווך של הימין העולמי.

לא לא להיבהל: אינני מתכוון לכתוב על כלכלה. אני מקדים ארבעה זו, מפני שרוב אזרחי ישראל מפסיקים לקרוא ברגע שנדמה להם שכותבים על כלכלה.

כלכלה זה דבר משעמם. כלכלה זה דבר מסוכן. כלכלה זה דבר שאייאפשר לתפוס אותו. המון מיספרים, המון מונחים בלתי-מובנים.

אדם נורמאלי אומר לעצמו: צריכים להשאיר את זה למומחים. יש אנשי-מדע. שהם ישרו לעצמם את הראש. אבל המומחים אנם שוברים את הראש לעצמם. הם שוברים את הראש שלנו.

דוד בן-גוריון אמר שאין בכלל מדע כלכלי. הוא צדק.

הכלכלה היא עניין של כסף, של אינטרסים. כל צעד כלכלי מסתכם, בסופו של דבר, בעניין פשוט: לוקחים מפלוני כדי לתת לאלמוני. המדינה גובה מיסים מראובן, כדי לתת כסף לשימעון.

מעמד א' זוכה ומעמד ב' מפסיד. משום כך כלל לא תיתכן תיאוריה כלכלית. אובייקט טיבית. אם מקלפים את התיאוריה האובייקטיבית כמו בצל, ומסירים ממנה את המונחים המסובכים, קליפה אחרי קליפה, נשאר בסוף הגרעין החי: לוקחים מפלוני, נותנים לאלמוני.

שום אינטרס אובייקטיבי, שנגזר בשמיים, אינו מחייב את השילטון לקחת מראובן ולתת לשימעון. אם זה קורה, משמע ששימעון שולט במדינה, ושראובן אינו שולט בה. ככה זה. לכן כל התיאוריות, האובייקטיביות הן — כדיברי אותו כלכלן דגול: יצחק רבין — "קישקושי".

המדע הכלכלי אכן קיים — כמכשיר למרידת דברים, להבנת תהליכי הכלכלה, להגדרתם בצורה שתאפשר החלטה. אבל ההחלטה עצמה אינה מדעית, ואינה נובעת משום תהליך אובייקטיבי.

היא נובעת מן האינטרס הפשוט של פלוני, המבקש להיבנות עליהשבון אלמוני ושלמוני.

ואם נמצאים "כלכלנים", "מומחים", המלבישים את האינטרסים של אותן פלוני בלבוש "אובייקטיבי", הרי אינם אלא שכירי-חרב מדעיים. גם אם אינם מודעים לכך.

הדבר המעניין ביותר שקרה במדינה בימים האחרונים הוא שראשי-הליכוד החליטו שעליהם להורקק לשימעון פרס כדי להביא לקבלת תוכנית הכלכלית.

כבואו לחתום על ההסכם להקמתה של ממשלת-האחדות הלאומית, אצה הדרך לפרס. הוא רצה להיות ראש-ממשלה מיד. לכן לא שם לב לכך שההסכם משאיר במחצית השניה של הקדנציה את כל העמדות הכלכליות בידי הליכוד. המערך נשאר בחוץ.

הנה, כאשר בא המועד, הגיע הליכוד עצמו למסקנה שאין הוא יכול להסתגר בלי המערך. הוא נוקק לפרס.

רק פרס, כך נדמה, מסוגל להביא לקבלת התוכנית הזאת. וזה מעניין.

המעניין מפני ששימעון פרס הוא ראש מיפלגת-העבודה, האמורה לייצג את המוני העוברים בישראל. ולא את המוני הפועלים בשטחים הכבושים, המהווים את הפרולטריון במדינת-ישראל. אבל מי חושב עליהם?

שימעון פרס הוא סוציאליסט מרופלם. יש לו דוקומנטים. הוא סגוינשיא או משהו כזה של האינטרנציונל הסוציאליסטי. גוף המעניק חותמת סוציאליסטית אוטומטית לכל חבריו. והנה נקרא שימעון פרס לנצח על קבלתה של תוכנית שהיא לכל הדיעות תוכנית ימנית מובהקת.

לא רק מפאת זהות בעליה, אלא מבחינת תוכנה המעשי. גם בעלי התוכנית אינם מכחישים שהיא נועדה להעשיר את העשירים. הם רק מצדיקים את הדבר בתיאוריות כלכליות "אובייקטיביות".

כאשר נקרא סוציאליסט מרופלם לנצח על קבלת תוכנית ימנית מובהקת, זה אומר דרשני.

אחת מן השתיים: או שהתוכנית הימנית אינה בלי כל ימנית, או שהסוציאליסט אינו כלייך סוציאליסט.

קריאה לפרס לקבל על עצמו את הגיב הזה הסתמכה על הטענה כי התוכנית החדשה אינה אלא המשך ישיר של התוכנית הקודמת, שאבותיה הרוחניים היו שימעון פרס ויצחק מרדכי.

גם התוכנית ההיא היתה תוכנית ימנית מובהקת, שהוכתבה על-ידי ארצות-הברית. לא לחינם חתם עליה מרדכי בשתי ידי.